

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 5. A FIÚVÁ FOGADÁS

Énekek: 509,5-9; 483,1-3; 451,3; 380,1-4

Lekció: Róm 8,11-19

Alapige: 1Jn 3,1

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, hogy nemcsak úgy dicsérhettünk téged, mint mennybéli fenséges Istent, hanem akire nézve, és akiről megvallhattuk azt, hogy mi, noha föld pora vagyunk s hitvány férgek, mégis arra méltóztatsz bennünket, hogy fiaidnak hívattassunk, és téged Atyánknak szólítsunk. Olyan csodálatos előttünk, Urunk, hogy ezt megengeded. Nem sajnáltad még a te egyetlen Fiadat sem a Golgota keresztyén megfeszítettni, hogy mindez lehetővé váljon, és mi, a te néped, úgy magasztalhassunk téged itt a gyülekezetben is, mint Atyánkat. Ilyen bizalommal, szeretettel fordulhassunk hozzád, és beszélgessünk veled imádságunkban.

Köszönjük neked, hogy valóban fiaidként bánsz velünk, ha fenyítesz, vagy ha megajándékozol bennünket. Mennyei Atyánkként te jól tudod, mire van szükségünk, és nem hagysz bennünket szűkölködni semmiben, ami az életre és a kegyességre való.

Hadd kérjünk most téged, hogy fogadd tiszteletünket, ahogy énekeltük az énekekben, hiszen csak a Szentlélek segítsége által tudunk téged magasztalni, tisztelni. S kérünk, azért fogadd el a mi hódolatunkat és istentiszteletünket, mert mi Jézus Krisztus drága nevében és felhatalmazása alapján jöttünk. Szeretnénk Ővele együtt, Szentlelke által eléd állni, Édesatyánk, és magasztalni téged minden jóságodért és hűségodért!

Kérünk azért téged, hogy végy körül bennünket! Szakíts el a világtól, attól a zajtól, rohanástól, amely annyira jellemzi a mi környezetünket, sokszor magunkat is!

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 5. A FIÚVÁ FOGADÁS

Egész nap telefonok csörgésében, e-maileknek sokaságában élünk, Urunk. Kérünk téged, hogy szakíts el mindattól, ami von bennünket, csábít, kísértésbe visz! Kérünk téged, hogy ölelj át most bennünket, és nyisd meg számunkra az égi béke szép honát, hogy mi dicsérhessünk téged örökké!

Jézus Krisztusért kérünk, Atyánk, hallgasd meg a mi könyörgésünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg, ahogy írva található és Isten Szentlelke által szeretném hirdetni közöttetek, a János apostol 1. levele 3. fejezetének az 1. verséből, az 1. versnek is az első feléből a következőképpen: „*Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!*”

Kedves testvérek, egy olyan dologról szeretnék ma ennek az igének alapján beszélni, amely hozzátartozik a szeptemberben elkezdett „Elfelejtett hitigazságaink” című sorozatunk! A mai igét is szemlélve talán jobb lenne olyan címet adni ennek a sorozatnak, hogy „Isten kegyelme gazdagságának felénk kimutatott jelei”! Vannak olyanok, amikről igen sokat beszélünk, több igehirdetésben megemlítjük, de amiről ma lesz szó, azt így, tematikusan szemlélve a Szentírás alapján, viszonylag kevészer szoktuk említeni. Ennek pedig azt a címet lehetne adni, hogy „Fiúvá fogadás”.

János apostol az evangéliumában hetvenötször használja valamilyen formában azt a tényt, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, és a felséges, teremtő Isten a mi Atyánk-ká lett. Az 1. levelében pedig tizenkétszer beszél erről. Ez az ige talán a legvilágosabb, amit így olvasunk az 1Jn 3,1-ben: „*Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!*” Persze, sok helyen előfordul a Bibliában ez a gondolat. Az egyik legismertebb talán, a tékozló fiú példázata, amikor az Atya azt mondja: „ez az én fiam, aki meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott”. És rendelkezik, hogy hozzák neki a fiúvá tartozásnak a külső jeleit, annak az elismerésnek, hogy nem cseléd lesz – ahogy ő gondolta –, nem béres, egy a sok közül, hanem kitüntetett, kivételezett helyzetben lesz, mint fiú. A rendelkezés így hangzik: hozzátok a legszebb ruhát; hozzátok a sarut a lábára, gyűrűt az ujjára, mert mindenkinek tudnia és látnia kell, hogy őt az én fiamnak ismerem el!

Van az Ószövetségben is ennek egy nagyon kedves előképe, amelyet ugyan negatív szöveg magyarázni, de most nézzük ennek a pozitív oldalát a Mózes 1. könyvében, amikor Jákób Józsefnek tarka ruhát csináltat, mert szereti az ő fiát! Testvérek, ahogy Józsefet Jákób szerette ilyen tarka, színes ruhába öltöztetni, jó lenne, ha meglátnánk, hogy a mi mennyei Atyánk milyen sokszínű lelki öltözetbe öltözteti az ő gyermekeit!

Jákób csak külsőleg ruházhatta fel fiát ezzel a látható ruhával, mennyei Atyánk sokkal inkább belső, lelki ajándékokkal ruház fel bennünket. Sokszínű áldásai vannak a mi számunkra, amelyek nemcsak e jelenvaló életre, amire a jákóbi ruha utal, hanem sokkal inkább az elkövetkezendőre készít fel bennünket. Istennek ezeket az ajándékokat dicséri János, amikor azt mondja: „*Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya!*” Így is lehetne fordítani ezt, hogy lássátok: „vegyétek észre”, „számoljatok vele”, „csodálkozzatok bele”, „ámuljatok rajta”, hogy mily nagy szeretet tett bennünket az Isten fiaivá, Isten gyermekeivé!

Isten megmutató szerelme és kegyelme, mely közül sokszor említjük a bűnbocsánatot, a szabadulást, a szabadítást, és ebben a sorban nem szabad elfelejtenünk

azt, amiről ma lesz szó, a fiúvá fogadtatást! A Hitvallásunkban is olvasunk erre nézve egy kérdést: „Miért nevezzük Krisztust „Isten egyszülött fiának”, ha mi is Isten gyermekei vagyunk?” A felelet így hangzik: Istennek Jézus természet szerint való egyszülött Fia, bennünket ellenben kegyelemből fogadott gyermekeivé.

Tehát, Jézusnak az Atya másképpen Atyja, mint nekünk. Ezt a János evangéliuma 20. fejezetében el is mondja Jézus: „Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz”, és nem azt mondja, hogy „elmegyek a mi Atyánkhoz”. „Nekem az Atya másképpen Atya, mert én tőle származom.” Bennünket viszont kegyelemből fogadott Isten a gyermekeivé. Bár a kegyelem utal rá, de a hitvallásunkban nem is teljes a kifejtés. Tovább kell, hogy menjünk, hogy megnézzük a Galáciabeliekhez írt levél 4. fejezetét, ott hogyan beszél erről Pál apostol!

Először is, szeretném megláttatni veletek, hogy itt nemcsak adoptáció, egy örökbefogadás történik, mint amikor valaki elhatározza, hogy bemegy a gyermekintézetbe, és onnan örökbe fogad egy gyermeket; kihozza és esetleg a nevére veszi! Itt lelki értelemben nem egyszerű adoptációról van szó a Biblia szerint. A Galáciabeliekhez írt levél 4. fejezetében így ír erről az apostol: „Amikor azonban eljött az idő teljessége, elküldte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.”

Nagyon szépen mondja az ige, hogy itt nem csupán adoptáció történik, aminek valamilyen emberi szempont a motivációja, hanem amikor bennünket az Atya örökbefogadott, annak óriási ára volt. El kellett küldenie az ő Fiát, akinek asszonytól kellett születnie, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Tehát, itt a fiúság elnyerésének feltétele Jézus Krisztus engesztelő áldozata volt! Ennek nagy ára volt, testvérek! Nem egyszerűen örökbefogadás történik, hanem ez az örökbefogadás Krisztusra nézve, Krisztusért történik.

Az örökbefogadásnak nemcsak motivációja vagy előzménye volt Krisztus kereszthalála, hanem következménye is, hogy Isten kitöltötte az ő Lelkét az ő fiának szívébe, ahogy erről itt nagyon szépen olvassuk: „Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe.” Ezáltal bánik a mi Atyánk másként velünk, mint a földi atya az ő gyermekeivel. Erről Jézus Krisztus beszél az evangéliumban: „Ha azért ti gonosz léteketek tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni...” – de ti gonosz léteketek tudtok –, mennyivel inkább ad az én Atyám!

Tehát, ezzel Jézus Krisztus felrajzolja nekünk, hogy mennyivel másabb ez a kapcsolat, mint egy apa-fiúi földi kapcsolat! Mennyire más ez az örökbefogadás! Mennyivel nagyobb az, amiről János ír! Lássátok meg, csodálkozzatok bele: Isten szeretetének mélysége, magassága, kegyelmének gazdagsága, amit fel nem tudunk fogni sokszor, és olyan nehezen tudunk megérteni! Az Efézusbeliekhez írt levél 1. fejezete szerint is ennek nagy ára a saját Fia halála és szenvedése volt.

E szinte olyan, mintha egy földi házaspár olyan gyermeket fogadna örökbe, aki az ő saját, vér szerinti gyermekük halálát okozta volna. Értjük ezt? Nem olyat, aki jó, aki kedves, aki szép tekintetű, aki stramm, hanem egy olyan gyermeket, aki az ő saját, vér szerinti gyermekük halálát okozta, és elfogadná úgy, mint saját gyermekét. Amikor Isten a fiaivá fogad bennünket, ez történik, hogy mi okoztuk az ő Fiának halálát.

A Cselekedetek könyve 2. fejezetében beszél erről Péter: „akit ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megölétek”. Azért, hogy ez a „lássátok” mit takar, szemléljétek, hogy

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 5. A FIÚVÁ FOGADÁS

okozói voltak a saját természet szerinti Fia halálának! Ezért lehettünk mi fiakká. Ezért lehettünk gyermekeivé. Ezért lehet nekünk Atyánk, és nemcsak Atyánknak tartjuk őt, hanem magunkat az ő fiainak. János erre utal, amikor azt mondja, hogy „Isten fiainak neveztetünk”.

Az Isten gyermekeinek csodálatos jogállása, kiváltsága és lehetősége ez, amiről az öreg János apostol beszél a levelében, és így ír az evangéliumban is. Emlékeztek arra a nagyon klasszikus ígére a Jn 1,12-ben, amikor ezt mondja: és akik befogadták őt – mert a világ nem fogadta be –, de akik befogadták őt, azokat arra hatalmazta fel, hogy az ő fiainak hívattassanak. Akik nem testből, vérből, férfiónak indulatából, hanem tőle születtek.

Tehát, Jézus Krisztust nem lehet kikerülni a fiúvá fogadtatás csodálatos eseményében, amiről az Úr Jézus azt mondta, amikor sokan dicsekedtek neki, hogy honnan származnak. A zsidók, a farizeusok nagyon szerették azt mondani, hogy „Ábrahám a mi Atyánk”, „mi tőle származunk”. Igen, de az csak test szerinti származás, az nem tart meg senkit az örök életre! A Lélek szerinti származás tartja meg az embert. Az Úr Jézus egyszer azt mondta nagyon keményen: „ti az ördög atyától valók vagytok!” Milyen megdöbbenő, megbotránkoztató lehetett! Ha Jézus ezt így ítélte meg, akkor nem lehet kétségünk, hogy ez így volt, és így van, mert ezt maga az Isten Fia mondta!

„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya!” Mi vezette Istent a fiúvá fogadtatás drága eseményében? Az ő ingyen való szeretete és kiváltképpen való kegyelme vezette Istent a fiúvá fogadtatás eseményében. Azért is tartozik bele a sorozatba ez, mert míg a bűnbocsánat, a megigazítás a múlt; a fiúvá fogadás, vagy inkább fiúként élés, a jelen és a jövő. Itt nemcsak a fogadtatásról van szó, mert az egy egyszeri esemény. Amikor Isten ígéje az apostoli levelekben tanít bennünket, ott nemcsak ezt az egyszeri eseményt hozza, hogy hogyan történt, hanem mindig arról beszél, hogy miért történt ez. Tehát, nemcsak azt mondja, hogy a fiúvá fogadtatás egy esemény, hanem azt mondja, hogy a ti felelősségetek a fiúként való élés!

Míg az előbb említett kegyelmi tények a múltra vonatkoznak, a fiúvá fogadás a jelenre és a jövőre. A Róm 8,14-19 verseiben ezt így olvassuk: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.” Ott nagyon világosan látszik, hogy az egyszeri esemény után sokkal inkább van szó a jelenről, meg a jövőről. Egyrészt, hogy mit kapnak, milyen lehetőségük van a fiaknak, másrészt pedig arról beszél Isten ígéje, hogy mi vár a fiakra: hasonlóká leszünk őhöz. Ha fiak, akkor örökösök is. Amit hívó testvéreink temetésén szoktam fohászként elmondani a Péter leveléből, hogy ez a mennyekben van fenntartva számunkra, a fiak számára: romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökség.

A jelen azért fontos Isten gyermekeinek, mert arról beszél nekünk, hogy mire kell eljutnunk, hogyan kell élnünk. A jövő pedig az, hogy mire juttat el engem az én Atyám az ő gyermekeként. A fiúvá fogadtatás arról beszél, hogy mit tett értem, a fiúként való élés pedig, hogy mit teszek én érte. Ezt nem lehet mindig mondani, hogy mit tett értem, a hívók persze tudomásul veszik, elmondják. Néha emlékeztetni kell őket, hogy mit tett Isten érte, aztán meg arról lehet beszélni, hogy te mit teszel érte a gyermekeként? A levelekben így olvassuk: éljete méltón az Úrhoz, teljes tetszésére! Járjatok őbenne!

Kálvin olyan szépen mondta az egyik kommentárban, melyben nem ezt magyarázza, de tulajdonképpen ide is nagyon illik: „A megigazításra nézve is megragadják

a hívők Krisztust, és megragadják a megszentelődésre nézve is, hogy hogyan lehet járni őbenne.” Ez a reménység indít bennünket először is a viszont szeretetre, mert ha azt olvassuk, hogy „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya”, akkor joggal elvárhatja, hogy szeresd őt! Szeresd az Urat, a te Istenedet! Ha az Atya szereti a gyermekét, akkor nekünk szükséges viszont szeretnünk őt!

Isten felénk elkészített ajándékainak nincs vége. Amikor a gyermekeinkkel vagy unokáinkkal vagyunk, vannak dolgok, amiknek egyszer csak vége szakad. Elfogy a csoki: adnék még neked még, de nincs több! Vagy mesét mondunk, aminek egyszer vége lesz, de egy kisebb gyerek nem érti meg, és elkezd sírni, hogy nem tart örökké a mese.

A Biblia azt mondja nekünk, hogy ezeknek a kapcsolatból fakadó áldásoknak nem lesz vége. Isten nem mondja azt: nincs több lehetőség, hanem azt mondja, hogy Isten gyermeke egyre nagyobb ajándékokat fog kapni. Figyeljétek meg, ahogy az apostoli levelekben tanít bennünket az ige: míg eljutunk az Isten fiainak dicsőségére! Ahogy az egyik énekünk írója írta: „Kegyelemből dicsőségbe, Szállj, hited majd szárnyat ad, S az örök menny fénykörébe, Bévezet majd hú Urad.” Isten nem mondja azt, hogy nincs több ajándékom, hanem azt mondja, hogy ennek nem lesz vége, sőt, egyre jobban kiteljesedik! Egyre többet fogsz kapni, egyre gazdagabb leszel, és egyre jobb felé tartasz! Ahogy Pál apostol mondja, hogy sokkal inkább jobb az az állapot, amire elvisz bennünket.

Hadd szóljak még arról, hogy mik ennek a következményei, ismertető jelei „mint gyermekek”, akik fiúvá fogadtattunk! Az 1Jn 3,10-ben és a következő versekben így írja az apostol: „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, a ki nem szereti az ő atyjafiát.” Meg lehet ismerni? Meg hát! A fiúvá fogadtatás egy olyan belső, láthatatlan közösségünk az Atyával, amelynek látható jelei vannak: aki nem cselekszi az igazságot, az nem az Isten gyermeke. Mondhatja valaki, hogy ő az, de ebből ismerjük meg, a többiek számára ebből lesz nyilvánvaló. Vagy aki nem szereti az ő atyjafiát. Van olyan, akit nem szeretsz? Akkor nem vagy Isten gyermeke!

Ha a gyülekezetben nem szereted a testvéredet, akkor nem vagy az Isten gyermeke, mert az 1Jn 3,10 azt mondja: aki nem szereti az ő atyjafiát, a másik testvért, mert tudniillik, őérte is meghalt a Krisztus! Nem azért kell szeretnem, mert nekem szimpatikus, hanem azért, mert őérte is meghalt Krisztus! Ez alapján vagyunk az Isten gyermekei, hogy őérte is odaáldozta az életét Krisztus.

A Róma 8,16-ban ezt olvassuk: „a Lélek bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk!” Két tanú vallomására a Bibliában minden megállt. Tehát, ha a Lélek és a lelkiismeret bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, akkor valóban Isten gyermekei vagyunk. Volt a gyülekezetünkben két asszony, akik haragban voltak egymással, de végül aztán egy úrasztali közösség után kibékültek. Én azt mondtam nekik: akkor egyikőtök nem az Úré, ha haragban vagytok egymással! Boruljatok le! És el tudták rendezni. Egy úrvacsorai közösség után kiderült: az Úréi ők, csak odaférfközött hozzájuk egy pillanatra a csábító, az ördög, és igyekezett volna meggyőzni még talán engem is, hogy az egyik tőle van és nem Istentől. A Lélek bizonyoságot tesz, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

A Károli-fordítású Bibliában ez áll: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk”, és több fordítás így folytatódik: „és azok is vagyunk!” Károli azokból a kéziratokból dolgozott, amikben ez nem volt ben-

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 5. A FIÚVÁ FOGADÁS

ne, de más bibliafordítók azokat is figyelembe vették, ahol még ez is benne volt, már talán későbbi kéziratokban, hogy „és azok is vagyunk”. Testvéreim, ezen ne akadjunk fenn, mert ha ezt olyan bizonyosan állítja, hogy „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk”, akkor talán nem is kell még hozzá tenni, de ha valaki kételkedne benne, akkor tegye hozzá nyugodtan: „és azok is vagyunk!” „Gyermeke vagyok immár” az előbbieken alapján, mert átmentünk a halálból az életre, sötétségből a világosságra.

Nézzük még, hogy mik ennek az ajándékai! Milyen lehetőségei vannak Isten gyermekeinek? Talán az elsők között említem, amit Jézus mondott a Mt 6,9-ben, hogy „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk”. Vagy a Róm 8,15-ben: „Abbá, Atyám!” Tehát, Atyaként lehet Istent megszólítani. Bizalommal járulhatunk őhozzá azért, mert Atyánk, és ezért mindent megoszthatunk, mindent megbeszélhetünk vele. Mindent elmondhatunk neki. Vagy, ahogy a Máté evangéliuma 6. fejezetében van, hogy gondoskodásában részesülünk úgy, ahogy a földi atya gondoskodik a gyermekeiről. Azt mondja Jézus: jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Bőséggel megad mindent a megélhetésünkre. Az 1Tím 6,17 szerint bőséggel megad nekünk mindent.

Arról is hadd szóljak, testvérek, hogy a mi Atyánk nemcsak bőséggel megad mindent, de néha az atyai vesszejét is felvonja ellenünk! Annak idején az én tanítómnak, 1. osztályos koromban, két-három mogyoróvessző volt a táblán, nem csak a kréta. A mai pedagógia talán ezt nem engedi meg, de a mi mennyei Atyánk tudja, hogy megfenyít, ha fiává fogad. Miért? Azért, mert megérdemlem, és a javamat akarja.

A múltkor egy bibliaórán így mondtam, és hadd mondjam el itt nektek is a Timótheusnak írt levél magyarázatánál, hogy a Polgári Törvénykönyv a bűnt bünteti meg, a bűnösnek a bíró kihirdeti, mert a bűnt akarja megbüntetni, a mi mennyei Atyánk a bűnöst akarja megjobbítani! Amikor büntet, mert szeret, akkor azt akarja, hogy térjünk vissza őhozzá. Néha pálcát használ, ahogy a pásztor puli kutyát a nyáj összetereléséhez. Az elcsatangolt bárány után küldi a kutyát, amely néha bele-belekap a bárány lábába. Atyánk mindezt azért teszi, mert közelebb akar tudni magához. Azért, mert azt szeretné, ha mi fiak lennénk, nem korcsok, nem elvetemültek, hanem boldog gyermekek.

Olyan szép az az egyik dicséretünkben: „S taníts meg élni, járni, előtted, Mint vidám, boldog gyermekek!” Erre az istenfiúságra hív bennünket a mi Atyánk. Ezt a Lélek munkálja bennünk az Isten ígéje szerint, és a Lélek üdvösségünk felőli tanúságtételünkkel örvendeztet meg bennünket. A Lélek úgy tesz bizonyosságot arról, hogy mi valóban Isten gyermekei vagyunk, hogy a megváltásunk felől nem hagy kétséget.

Hadd szóljak még arról végül, hogy örökségünk mennyei! A jutalmunk elvétele felé megyünk, mert Isten fiainak reménysége az, amit az előbb említettem: nagyobb dicsőség felé haladunk, és egyszer majd a fiúság minden ajándékában részünk lesz. Most még valamit hit által ragadunk meg, de türelemmel várjuk, a célra nézünk. Testvérek, ha csábít valakit a világ fénye és gazdagsága, akkor erősödjön meg benne, és mondja azt: mit ad nekem a világ ehhez az örökséghez, ehhez a jutalomhoz képest?

Néha elgondolkozom azon, ha mondjuk valaki egy darab pénzt elhagyott, vagy nem tudta, hogy hova lett az a 20 000 Ft-os! Tegnap még ott volt, hát persze, csak kétszer volt a boltban azóta, de azt már elfelejtette! És akkor hogy tudjuk magunkat – most magamat is odaértem – ezen gyötörni, hogy „jaj, elhagytam, elveszett! Jaj, hova lett? Jaj, mi lett vele?” Persze nem jó dolog ez, de milyen jó lenne, ha ilyenkor

felnéznénk, és azt mondanánk: „de hát, mi ez Uram, ami engem hátratétel vagy szenvedés ér ahhoz a dicsőséghez képest?” Ahogy az ige mondja: „van pillanatnyi könnyű szenvedés”, de majd amikor hasonlókká leszünk őhozzá, az ő dicsőséges voltához, akkor nem kellene a célhoz érünk?

A Jeremiás könyve 35. fejezetében van egy érdekes ige, amikor Jeremiás megáldja a rekábitákat azért, mert engedtek az atyjuknak. Hallgattak parancsára, és úgy cselekedtek, ahogy meghagyta nekik. Tehát, ahogy az atyák meghagyták. Ha Jeremiás megdicséri a rekábitákat, hogy hallgattak atyjukra, akkor mennyivel inkább dicsér a Lélek, ha hallgatsz a te Atyádra, aki sokszor titkon néz – ahogy Jézus mondja –, de megfizet majd nyilván, aki nem marad adósod, hanem körülvesz újbóli kegyelemmel!

Akik Isten fiainak tartják magukat, azok próbáljanak hasonlóvá lenni Krisztushoz, aki azt mondja nekünk: „legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai”! Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy mutassátok ki, hogy ti a mennyei Atyátok fiai vagytok! Hogy a hétköznapiakban is éljétek úgy, mint Isten gyermekei! Nem göggel és nem valamiféle nagybrendűségi érzéssel, hogy én az Isten gyermeke lettem, hanem a kegyelem iránti hálaadással és az Atya iránti szeretet kimutatásával! Amikor Jézus ezt mondja – nézzük a kontextust –, akkor arról beszél, hogy szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket! Erre mondja, hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai. Mutassátok meg, hogy ti azok vagytok, mert kegyelemből, Jézusért fogadott gyermekeivé!

„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak hívattatunk!” Áldott legyen érte az Atya, aki ezt véghezvitte, és Jézus Krisztus, aki megteremtette ennek feltételét! Mi pedig hálás szívvel mondjuk: gyermeke vagyok immár! Gyermekevé lettem, Atyám ő nekem, és boldog szívvel veszem el azokat az ajándékokat, és végzem azokat a kötelességeket, amik ezzel járnak, míg eljutunk majd ennek a fiúságnak a teljességére, mennyei drága hazánkba.

Ezért forduljunk most imádságban ismét a mi Atyánkhoz!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük neked, hogy olyan sok helyen beszél nekünk a Biblia a fiúvá fogadásról, és köszönjük, hogy még többet beszél azokról, amik ezzel együtt járnak. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy sokszor csak a javakat szeretnénk elvenni, azokban a lehetőségekben járni, amiket ezzel kapunk! Bocsásd meg, hogy amikor kapcsolatainkban rendezzük és folytatjuk az életünket, akkor kevésszer jutnak eszünkbe azok a kötelességek, szabályok, amiket te elvársz tőlünk, hogy úgy járjunk előtted mint szeretett gyermekek! Segíts abban, hogy ne hozzunk szégyent a te nevedre, ne hozzunk szégyent rád, hanem próbáljunk úgy élni és járni, ahogy ez illik vagy méltó tehozzád! Köszönjük, hogy ebben nem vagyunk magunkra hagyatva, mert az apostol arról is írt, hogy segít a Lélek a mi erőtlenségünkön.

Hadd kérjük, hogy jövel, ó, áldott Szentlélek, és gerjessz fel bennünket a hálaadásra, az odaszánt életre, a megszentelődésre, a tisztaságra, hogy azért tisztítsuk meg magunkat, mert te tiszta vagy! Azért legyünk szentek, mert te szent vagy! Egy szent Atyához szent gyermekek tartoznak. Egy tiszta Istenhez tiszta gyermekek tartoznak. Moss meg bennünket, Urunk, és ne csak a lábunkat, hanem a fejünket, kezünket, legfőképpen gondolatainkat, szívünket, egész valónkat és bensőnket is!

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 5. A FIÚVÁ FOGADÁS

Urunk, könyörgünk hozzád, hogy tartsd meg a gyülekezetet is így, benne levő gyermekeidet! Köszönjük, hogy mindig meg lehet az a reménységünk, hogy fiakat támasztasz, mert te azt ígérted, hogy még a kövekből is tudsz fiakat támasztani. Mi is kövek voltunk valamikor, legalábbis a szívünk mindenképpen az volt, és te fiaiddá tettél bennünket. Köszönjük, hogy ilyen jó reménységgel lehetünk, amikor az emberekre nézünk, hogy lehet, hogy ő is a te fiad, csak még esetleg nem tudja. Lehet, hogy tőlünk kellene megtudnia, hogy mi volt ennek az ára, és a Szentlélek végzi majd a maga hitre segítő munkáját.

Áldd meg a gyülekezetünkben a gyászolókat vigasztalással, erősítéssel! Kérünk, hogy áldd meg a betegeinket, Urunk, az otthonaikhoz kötötteket vagy betegágyon fekvőket, kórházban levőket! Hadd kérjünk, Urunk, hogy ebben az egész járványhelyzetben te adj nekünk szabadulást, és te adj a szívünkbe hálát ez iránt!

Kérünk téged, Urunk, hogy növeld a mi hitünket! Őrizz bennünket mint szemed fényét! Őrizz bennünket eleséstől, világtól, testüinktől, ördögtől, és őrizz bennünket arra a fenntartott örökségre, amely el van készítve a mi számunkra!

Ámen.

380. ének

1. Semmit ne bánkódjál, Krisztus szent serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha e világnak rajtad dühössége,
De nem hágy szegyenben Krisztus ő Felsége.

2. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Atya Istennél bizony te kedves vagy;
Ő szent Fia által már te is fia vagy,
Minden dicsőségben, higgyed, hogy részes vagy.

3. Hogyha te igazán a Krisztusban bízol,
Higgyed, hogy lélekben Istennél gyarapszol,
Ha Krisztus véréből igaz hittel iszol:
Higgyed, hogy örökké meg nem szomjúhozol.

4. Akármint halásszon az ördög utánad,
Az ő tagjaiban dühösködjék rajtad,
Mind tőrrel, fegyverrel siessen utánad,
Ha Krisztusban bízol, higgyed, az sem árthat.